

« Jeg opplevde det som er grovt politisk overtramp da Torgeir Trældal gikk på talerstolen og så å si direkte sa opp en av mine dyktigste seksjonsledere.

Ann Pedersen

Kjerringa mot strømmen

Administrerende direktør i Leonard Nilsen spitsbergen as, (LNSS) Ann Pedersen har jobbet med bygg og anlegg siden hun var ferdig utdannet ingeniør i 1978.

Kjell G Karlsen
redaksjon@fremover.no

Hun er en av etter hvert flere damer i anleggsbransjen, så det er ikke det overskriften hentyder til.

– Jeg jobbet i Narvik, men bodde på Svalbard i så måte var jeg kjerringa mot strømmen, sier Ann lattermildt.

– Nå må du få med at jeg betalte vanlig skatt, så det var ikke av skattemessige årsaker jeg pendlet til Svalbard.

Ann har hatt tilhold på Svalbard siden 2003 da hun tok jobb som teknisk sjef i Svalbard samfunnsdrift as.

– Det var egentlig litt tilfeldig, øynene falt på annonse hvor jobben var utlyst. Jeg spurte John, min mann litt på spøk om vi skulle flytte til Svalbard. Han hadde overhodet ingen betenkeligheter. Jeg mente det kanskje ikke så seriøst akkurat da, men etter hvert så ble det til at jeg søkte og siden har vi vært der.

Jeg treffer ikke Ann på Svalbard. I Vinterfestuka dras hun til Narvik så vi sitter på Kroa i med bilder av gamle anleggsfolk og Svarta Bjørn'er over og rundt oss. I så måte passer det jo bra sett på bakgrunn Anns anleggserfaring.

– Skjønt nå er det vel mest kontorarbeid?

– Jo, dessverre må jeg nesten si. Jeg prøver å komme meg ut, til Svea spesielt.

Den gruva skal vi komme tilbake til.

Ann er Narvik-jente, oppvokst i Taraldsvik, på Kirkemyra og i Lomveien.

– Fra Taraldsvik minnes jeg at vi lekte mye på haugen, det som i dag heter Groms plass. Det var spennende for oss unger å utforske og klatre i terrenget. Foreldrene våre var flink til å ta oss to døtre med ut på skiturer, pølser på bål var et av høydepunktene og ikke minst å følge i fars spennende skispør som han kjørte opp, særlig gjennom tett skog.

Gata var stedet for uorganisert lek

– Slåball var min favoritt, om vinteren var det skøyter på stadion og ski i Lia, jeg minnes Egil Mikalsen brukte å stå på altanen i Terneveien og kommentere lokale skirenn i nabolaget.

Ifølge en skriftlig vurdering fra lærer Signe Granlund, som vi har fått kjennskap til, var Ann en flink elev i fjerde klasse, «men glemmer seg ofte og prater seg bort». Likevel ble det opprykk til femte klasse!

– Etter hver ble jeg aktiv i Narvik turnforening, hvor jeg også var trener i 12-14 år. Jeg spilte også handball i ungdomstida – mest for Hardhaus.

Mye av ungdomstida tilbrakte jeg derfor i Idrettens Hus. Sverre, en av vaktmesterne mente jeg bare kunne ta med sovepose, sier Ann

– Jeg gikk gymnaset og som alle andre var jeg usikker på hva jeg skulle bli. En stund tenkte jeg på lærerutdannelse, men etter en prat med en rådgiver endte jeg på Narvik ingeniørhøgskole.

Siden har Ann jobbet jobbet femten år i offentlig og like lenge i privat virksomhet.

Det er noen år siden din første jobb på anlegg, hvordan var det å være kvinne den gang?

– Jeg må medgi at jeg var litt spent – hadde jo hørt om anleggsbus og regnet med å møte tøffe karer når jeg skulle være med på tunnelanlegg og dambygging. Om jeg ikke ble skuffet, så oppdaget jeg i alle fall ganske fort at de var helt alminnelige «gutter» på innsiden og slett ikke så tøff som de kunne fremstå utenpå. Jeg har fra første stund trivdes veldig

godt i det litt røffe miljøet og likt anleggs-sjargongen.

– Kvinne i anleggsbransjen?

– Min opplevelse av å være kvinne i anleggsbransjen er udelte positiv. Jeg var første kvinnelige ingeniør i Høyre Ellefsen, da jeg etter å ha jobbet et par år på Sildvik Kraftanlegg og skulle ut i fødselspermisjon, troppet personalsjefen opp og lurte på om jeg kjente andre jenter som de kunne ta inn som vikar. Liv Hilde Alm fikk den jobben. Jeg har følt meg både ønsket, respektert og godt tatt vare på – spesielt i det private næringsliv. Etter hvert har jeg følt meg som en av gutta og ikke tenkt over at det skulle være noe spesielt å være kvinne i bransjen.

Ann har som sagt jobbet vekselvis i privat og offentlig virksomhet.

– Det er interessante, spennende og ikke minst samfunns viktige oppgaver i kommunen. Men det er ikke til å komme forbi at det er lange og tunge beslutningsveier. Du får en følelse av å stange hodet i veggen. For min del har det endt med ny jobb i det private næringsliv i flere omganger.

Ann smiler og ser på meg

– Politikerne er ofte opptatt av å skulle si mye om sitt, men jeg savnet ofte det å gå for noe, bli enige om å oppnå noe.

– I kommunestyret opplevde vi jo å få urettferdig kritikk, man blir jo lettere oppgitt av slikt og i en tilstand av frustrasjon har jeg noen ganger sagt at jeg er for det opplyste enevelde, men med rett person på toppen, sier hun leende.

Ann har erfaring både som teknisk sjef og eiendomssjef i Narvik kommune, så noe bakgrunn skulle hun ha for å uttale seg.

– Jeg opplevde det som er grovt politisk overtramp da Torgeir Trældal gikk på talerstolen og så å si direkte sa opp en av mine dyktigste seksjonsledere.

Selv om jeg har fått lede flere store byggeprosjekter, er det et mindre jeg husker best og det er Rallaren barnehage, som ble gjennomført

DIREKTØR: Ann Pedersen er direktør for Leonard Nilsen as Spitsbergen (LNNS).

(Foto: Kjell G Karlsen)

med bare damer i ledelsen. Tre damer fra kommunen og en dame i ledelsen hos entreprenøren. For å få bygge den løsningen vi ønsket, måtte vi skaffe flere millioner utenfor kommunens bevilgning, noe vi klarte og på toppen av det hele ble prosjektet prisbelønnet av Byggeindustrien og ikke minst; vi hadde det gøy.

Vi snakker litt om hjembyen

– Det virker som om det skjer mye nå. Men likevel, etter lang tid borte så får man følelse av at alt er som før.

Nå har Ann god grunn for å besøke hjembyen.

– Jeg er bestemor og det er en god rolle, kjenner jeg. Didrick 4 år og Hermann 9 mnd. Herlige unger – det er godt i sjela å være sammen med dem. De er så naturlige og direkte og viser spontan glede over små ting.

Ann har tre barn, Kristin (29), Tor Einar (26) og John Anders (18). De to eldste har fulgt i sin mors fotspor med teknisk utdanning.

– Som rundt halvparten av oss, har også jeg et samlivsbrudd bak meg for 25 år siden. Selv om det var tungt der og da, tror jeg ungene har hatt en grei oppvekst i et aktivt og trygt hjem. Jeg liker nå å tro det i alle fall. De besøkte sin pappa når de ønsket det.

Den yngste går nå videregående på Gran Canaria.

– Han har bodd på Svalbard siden han var ti. Det er ikke mange ungdommer på hans alder der oppe, så jeg skjønner at han søker seg til andre steder.

Etter noen år på Svalbard hentet LNS Ann ned fra Svalbard som en av to prosjektleder for SILA malmhåndtering i Narvik. Et prosjekt til 1,5 milliarder kroner for LKAB. Etter dette tok hun over som sjef for LNS Spitsbergen.

LNSS har hatt og har store oppgaver innen transport av kull for Store Norske Spitsbergen Kullkompani, i tillegg til tunnelbygging knyttet til Svea gruva, syv mil fra Longyearbyen. I byen driver de også buss transport, bensinstasjon og bilverksted. Moderselskapet LNS er Nord-Norges største entreprenør og er samtidig rangert som den 10. største entreprenøren i Norge med virksomhet både innen og utenlands.

Ann har ansvar for 110–140 ansatte i LNS Spitsbergen inklusiv datterselskapene Svalbard Auto og Svalbard Busservice.

LNS er et familieid og drevet selskap.

– Ofte er det blitt framstilt at det kan være vanskelig å komme utenfra og inn i slike selskaper.

– Det har overhodet ikke vært et problem. Jeg og andre er blitt godt inkludert, det er et svært profesjonelt selskap. De legger godt til rette for blant annet at man har familie å hensynta.

Ifølge Ann er det også stor frihet i selskapet.

– Det er bedre at vi tar ti beslutninger, hvor en kan være feil enn en beslutning for lite.

Det har vært storm rundt LNS og det er tatt ut siktelse mot selskapets grunnlegger Malvin Nilsen og hans sønn Frode som er prosjektdirektør. Begge har trukket seg fra sine stillinger. Det er som kjent også tatt ut siktelse mot Robert Hermansen som var leder i Store Norske.

Siktelsene har sin bakgrunn i mistanke om korrupsjon. Videre har det vært hevdet at LNSS har overpriset sine tjenester for Store Norske. Nylig har også Store norske sagt opp avtalen med LNSS om transport av kull på Svalbard. Med andre ord må man kunne si at Ann som direktør har havnet midt i skuddlinjen.

– Nå foreligger det en rapport som viser at LNSS ikke har overpriset sine tjenester og vi bestrider da også retten

til å kunne si opp denne avtalen som vi har med Store Norske, sier Ann. Noe av kritikken har gått på at det ikke har vært anbuds konkurranse ved inngåelse av avtalen mellom partene.

– Det har vært ensidig fokus på dette i media. Sannheten er jo at Store Norske hadde behov for en partner med god økonomi og risikovilje, det var her LNS kom inne i bildet. Det har derfor vært feil fokus i denne saken.

– Vi står i de avtalene vi har og vi gjør jobben godt. Det sier også vår oppdragsgiver.

Nylig oppsto det brann i kullhaugene til Store Norske utenfor Svea gruva.

– Til tross for at vi har fått det man kan kalle «en fot i ræva av Store Norske», så har våre ansatte jobbet som helte for å få slukket brannen.

I Svalbardposten kunne man lese følgende:

«Her får de LNSS-ansatte først en kald fot i baken av Store Norske, samtidig som de uten å kny rykker ut med alt de har for å berge verdiene for det samme selskapet.»

– *Hvordan påvirker det deg og din jobb all det medi-afokuset, den negative omtalen som LNS har fått?*

– Jeg opplever situasjonen som særdeles urettferdig for Malvin og Frode som har bidratt så positivt til næringsutvikling, at det gir meg kraft til å stå på. Jeg har også dyktige, positive og energiske kollegaer som gir meg energi og da er det ikke vanskelig å glede seg til å gå på jobb.

– *Anleggsbransjen i Arktis, høres ut som en risiko-kombinasjon?*

– Det er mitt ansvar å sørge for at vi har gode og sikre systemer og rutiner og at systemene følges – dette har vi i LNS og LNSS høyt fokus på. Det tillates ikke at vi går på akkord med sikkerheten.

– *Midt i alt dette må du jo ha evne til å slappe av, finne roen?*

– Jeg kobler ofte av i samvær med familien og naboer og venner. Vi hadde et supert nabolag i Håkvik som vi så ofte vi kan, fortsatt tilbringer tid sammen med. Jeg må nevne at naboene synes vi burde vært gift, noe vi ikke hadde stresse med, så 9.9.1999 arrangerte de bryllup i hagen vår. I dette nabolaget er det godt å koble av. Det er en fantastisk avkopling når naboene inviterer på nystekte, hjemmelagde fiskekaker av selvtrukket fisk, med litt hvitvin til, det er kos. I tillegg er min mann og jeg god til å kose oss i hverdagen – et glass rødvin i ei stille kveldstund. Vi reiser også til Gran Canaria en gang eller to i året for å varme oss opp litt og kople av.

I mange år var fritiden fylt med ungenes aktivitet, mye fotball – oppmann, styre og stell. I en periode av livet hadde jeg jusstudium som «husmorhobby» som jeg fullførte i 2006. Nå brukes fritid til sosialt samvær med familie og venner. Det blir også noen scooterturer rundt på Svalbard.

– *Hva er det egentlig som er så bra med Svalbard?*

– Noen snakker om Svalbardbasillen man blir bitt av. Det er litt vanskelig å forklare, men jeg opplever en slags sjelero, noe med å få naturen veldig tett på. Selv om jeg har det travelt, føler jeg ikke stress. Samfunnet tiltrekker meg og passer min livsstil. Alt er nært, og enkelt, vi har mange tilbud, kultur, arrangement, uteplasser. Vi koser oss i stedet for å stresse med vedlikehold og «styling» av hus og hage, miljøet er uformelt og midlertidighet gjør at vi slapper av fra det materielle jaget.

– *Så da blir du der oppe?*

– Jeg har ingen umiddelbare planer om å endre på det, sier Ann Pedersen.

ANLEGG: Ann var en av to prosjektledere ved det store SILA anlegget på LKAB i Narvik.

BARN: Ann har tre barn, yngstemann John Anders, tar videregående på Gran Canaria.

SVALBARD BASILLEN: – Jeg opplever en slags sjelero, noe med å få naturen veldig tett på. Selv om jeg har det travelt, føler jeg ikke stress.